

Pondelok po 5. velkonočnej nedeli: moja duša je Božím príbytkom

Komentár na pondelok po 5. velkonočnej nedeli. „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok.“ Keď sa snažíme poslušne nasledovať hlas Ducha Svätého, našu dušu naplňa pokoj a radosť.

Evanjelium (Jn 14, 21-26)

„Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje. A kto

miluje mňa, toho bude milovať môj Otec; aj ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého.“

Júda, nie ten Iškariotský, sa ho spýtal:

„Pane, ako to, že seba chceš zjaviť nám, a svetu nie?“

Ježiš mu odpovedal:

„Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok. Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otcovo, toho, ktorý ma poslal. Toto som vám povedal, kým som ešte u vás. Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal.

Komentár

V intimite Poslednej večere Ježiš ponúkol svojim učeníkom niekoľko poučení s príchutou rozlúčky a posledného testamentu.

Ježiš poukazuje na hlboké tajomstvo Božej prítomnosti v duši. V Starom zákone sa Pán postupne dával spoznať izraelskému ľudu a prisľúbil, že zostane uprostred neho. Táto prítomnosť sa prejavovala najmä vo Svätyni svätých, najsvätejšom mieste jeruzalemského chrámu. Teraz Ježiš ohlasuje novú formu prítomnosti v každom človeku za predpokladu, že miluje a zachováva jeho slová, a tak sa stáva chrámom, v ktorom prebýva Boh, ako to pripomínal svätý Pavol prvým kresťanom: „Vy ste chrám živého Boha, ako hovorí Boh: *Budem v nich prebývať a medzi nimi chodiť, budem ich Bohom a oni budú mojím ľudom*“ (2 Kor 6, 16).

Táto Božia prítomnosť v duši vždy fascinovala svätých, ktorí sa cítili povinní zodpovedať Božej láske k jeho stvoreniam. Ako vysvetľuje svätý Josemaría, „Najsvätejšia Trojica si zamilovala človeka, pozdvihla ho do poriadku milosti a urobila ho na svoj obraz a podobu (Gn 1, 26); vykúpila ho z hriechu (...) a túži skutočne prebývať v našej duši“ (svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 84). Uvedomujeme si bežne túto hlbokú pravdu, túto prítomnosť Boha v našej duši v milosti? Vieme každý deň odpovedať vďačnosťou, gestami láskavosti a adorácie? Svätý Augustín radil: „V skutočnosti Boh nie je ďaleko. Ty si ten, kto ho robí vzdialeným. Miluj ho a on sa ti priblíži; miluj ho a on bude prebývať v tebe. Pán je blízko. Ničím sa netráp“ (svätý Augustín, *Kázeň 21*).

Božiu prítomnosť v duši nemožno oddeliť od účinného pôsobenia Ducha Svätého. Preto sa tu Ježiš na

neho odvoláva a nazýva ho *Paraklétom*. Tento grécky výraz doslova znamená ten, ktorý kráča paralelne, pričom hovorí, navrhuje a varuje. Preto ho možno preložiť ako „zástanca“ a „utešiteľ“. Obhajca preto, lebo sa prihovára pred božskou spravodlivosťou, aby dosiahol odpustenie našich hriechov skrze Ježišovo umučenie; a tiež ako „utešiteľ“, lebo svojimi podnetmi zmierňuje naše trápenia.

Keď sa skutočne usilujeme poslušne nasledovať podnety Ducha Svätého, naše duše aj uprostred ťažkostí naplňa pokoj a radosť, isté znaky Božej prítomnosti. Kiež by sme vždy čerpali z tejto Božej prítomnosti v duši ako z prameňa živej vody, ktorý uhasí všetok náš smäd, ako z prameňa, z ktorého môžeme znova a znova obnovovať radosť a pokoj, ktoré máme nosiť všade so sebou.

Pablo M. Edo // Fotka: Marc
Thunis Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/lunes-5/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/lunes-5/)
(10.08.2025)